

Ivan Dobnik

Nove pesmi

dih vrbe je dih vetra
v megli stene ob steni
brat na poti v amsterdam
indijo ali tibet, srečen
s svojim pisalnim čopičem
dan odteka, z njim mrzla
jesen nad žovneškim jezerom
ti zлагаš verze, samo zлагаš
globoko v tebi magma velike pesmi
koprne, jezna že, neutolažljiva
vetrnica bašojevega petja
strmo oko njenih prstov prekriva
nastaja balada
čolni čez reko vozijo nove pesnike
stara ljudstva so živa: v naših
sanjah se groza pokolov budi
pesem odzvanja in je čudež na morju
strani zvezka so obrazi peska
neukročena je med nami kača pozlačena s spominom
in tih je tvoj jezik težko razpoznaven
duhovin zbučen k tebi prihaja
mrak razgalja kožo stanovanjskih luči
ni še prepozno za sprehod
ki bi dihanje kosti nasitil z molkom
jutra čakaš žejen
in čas se enakomerno zliva v sobe
obrobljene z mahom razpok, živosrebrne
iglice iz sanj rosijo

že razbolele, polnake v zimskem mesecu
na epikurov vrt zdaj tišji tišji
v tvoje dneve brez vrnitve

* * *

v stiski bereš pesmi
v noči breztežni poslušáš svoj glas
v dolgem koraku dihanja
je oko tvoje golo
vse steze križane igrače
v dnevu ki tone
v drevju ostrmelem
v srcu golem
na prepihu besed ki jih slana duši
v dnevu
brezčasno
pesem gori

* * *

Postaneva panterja in v mraku
svetlobo zavrževa
Jedek je vonj krempljev
Gibek dotik stopinj z zelenim vetrom
Z ostrimi zobmi nebo uloviva
V dišečem kožuhu metulji pospijo
in pesem se strne med nama
Med nama noči in vztrajna skušnjava
Čez goščavje bredeva
Votle sence lenobe raztrgava
Divjina spi
Divjina renči
Panter lahko drsi